

**PUHE KOMINTERNIN TOIMEENPANEVAN
KOMITEAN VI LAAJENNETUN
TÄYSISTUNNON RANSKAN
VALIOKUNNASSA⁴⁸**

maaliskuun 6 pnä 1926

Toverit! Valitettavasti tunnen vähän Ranskan asioita. Siksi en voi puhua tästä kysymyksestä niin tyhjentävästi, kuin se täällä olisi tarpeellista. Kuitenkin niiden puheiden perusteella, joita olen ollut tilaisuudessa kuulemaan täällä Kommunistisen Internationalen Toimeenpanevan komitean täysistunnossa, olen saanut määrätynlaisen käsityksen Ranskan asioista ja pidän velvollisuutenani tehdä sen perusteella eräitä huomautuksia tässä valiokunnassa.

Tässä meillä on useampia kysymyksiä.

Ensimmäinen kysymys — poliittisesta tilanteesta Ranskassa. Minua huolestuttaa jonkin verran se huolettomuus, joka ilmenee tovereitten puheissa Ranskan nykyisen poliittisen tilanteen suhteen. Syntyy sellainen vaikutelma, että tilanne Ranskassa on enemmän tai vähemmän tasainen, asiat sujuvat yleensä mukiinmenevästi; tosin on eräitä vaikeuksia, mutta nähtävästi ne eivät johda mihinkään kriisiin j.n.e. Se ei ole totta, toverit. En voi sanoa, että Ranska on 23:nneen vuotensa⁴⁹ kynnyksellä, mutta siitä huolimatta arve-

len sen kulkevan kriisiä kohti. Siinä suhteessa pidän sekä valiokunnan teesejä että tunnettujen tovereitten huomautuksia oikeina.

Tuo kriisi on erikoinen, sillä Ranskassa ei ole työttömyyttä. Kriisiä lieventää se, että Ranska saa nyt kultaa Saksasta. Mutta nämä ilmiöt ovat väliaikaisia, ensiksikin siksi, että saksalaista kultaa ei riitä Ranskalle sisäisten reikien tukkeamiseen ja velkojen maksamiseen Englannille ja Amerikalle, toiseksi siksi, ettei Ranskassa voida kiertää työttömyyttä. Niin kauan kun on olemassa vientiä kannustava inflaatio, ei ehkä synny työttömyyttä, mutta sitten kun valuutta vakiintuu ja kansainväliset velkatilitykset alkavat vaikuttaa, niin Ranska ei voi kiertää teollisuuden keskittymistä eikä työttömyyttä. Kaikkein varmimpana enteenä siitä, että Ranska kulkee kriisiä kohti, on se hämminki, joka vallitsee Ranskan hallitsevissa piireissä, se ministerimylläkkä, joka Ranskassa on käynnissä.

Kriisin kehitystä ei saa milloinkaan käsittää lisääntyvien romahdusten nousevaksi linjaksi. Sellaista kriisiä ei ole milloinkaan. Vallankumouksellinen kriisi kehittyy tavallisesti mutkittelevasti: pieni romahdus, sitten tilanteen paraneminen, sitten vakavampi romahdus, sen jälkeen vähäinen nousu j.n.e. Tämän mutkittelun ei pidä antaa aihetta sellaiselle ajatukselle, että porvariston asiat paranevat.

Sen takia huolettomuus tässä on vaarallista. Se on vaarallista siksi, että kriisi saattaa edistyä nopeammin kuin luullaan, ja silloin ranskalaiset toveritsaattavat tulla yllätetyiksi. Ja puolue, joka on tullut yllätetyiksi, ei voi johtaa tapahtumia. Siksi arvelen,

että Ranskan kommunistisen puolueen on suuntauduttava vallankumouksellisen kriisin asteittaisesti tapahtuvaan kasvuun. Ja Ranskan puolueen on järjestettävä agitatio- ja propagandatoiminta siten, että työläisten mieli ja sydän voitaisiin valmistella tätä kriisiä varten.

Toinen kysymys on kasvava vaara oikealta puolueen sisällä. Olen sitä mieltä, että niin Ranskan kommunistisen puolueen liepeillä kuin myös puolueen sisällä on jo aika huomattava puolueesta erotettujen ja erottamattomien johtama oikeistolaisten taisteluryhmä, joka tulee koko ajan näännyttämään kommunistisen puolueen voimia. Keskustelin äsken Cremet'in kanssa. Hän kertoi sellaisen uuden tosiasian, ettei ainoastaan puolueen linjalla, vaan myöskin ammatillisten järjestöjen linjalla on olemassa oikeistolaisten ryhmittymiä, jotka tekevät salakähmää työtä ja paikoitellen suorastaan rynnäköivät kommunistisen puolueen vallankumouksellista sivustaa vastaan. Angle-
rin tämänpäiväinen puhekin on siinä suhteessa enteellinen, ja siihen on kiinnitettävä toverien vakavaa huomiota.

Kasvavan kriisin aikana oikeistolaiset aina nostavat päätään. Se on vallankumouksellisen kriisin yleinen laki. Oikeistolaiset nostavat päätään, sillä he pelkäävät vallankumouksellista kriisiä ja ovat siksi valmiit tekemään kaikkensa vetääkseen puoluetta takaisin ja ehkäistäkseen kasvavan kriisin kehityksen. Siksi ajattelen, että kommunistisen puolueen edessä, koska sen, Ranskan kommunistisen puolueen, täytyy luoda uusia vallankumouksellisia kaadereita ja valmistaa joukkoja kriisin varalta, päiväjärjestyk-

sessä olevana tehtävänä on vastaiskun antaminen oikeistolaisille, heidän eristämisensä.

Onko Ranskan kommunistinen puolue valmis tämän vastaiskun antamiseen?

Siirryn kolmanteen kysymykseen, asiaintilaan Ranskan kommunistisen puolueen johtavassa ryhmässä. Puhutaan sellaista, että oikeistolaisten eristämiseksi Ranskan kommunistisen puolueen johtava ryhmä on vapautettava kahdesta toverista, jotka kävivät taistelua oikeistolaisia vastaan, mutta jotka tekivät suuria virheitä. Tarkoitan Treint'ia ja Susanne Giraud'a. Puhun suoraan, sillä parasta on, kun asioista puhutaan niiden omilla nimillä.

En tiedä, kuinka tarkoituksenmukaista se tulee olemaan, jos rynnäkkö oikeistolaisia vastaan aloitetaan siten, että johtavasta ryhmästä poistetaan ne henkilöt, jotka käyvät taistelua oikeistolaisia vastaan. Luulin, että päinvastoin täällä esitetään toisenlainen ehdotus, esimerkiksi tämänluontoinen: koska oikeistolaiset ovat käyneet julkeiksi, koska he, lakkauttuaan äänenkannattajansa „Bulletin Communiste“⁵⁰, julkaisivat julistuksen, joka antaa korvapuustin puolueelle, niin eikö voitaisi järjestää asia siten, että joitakin oikeistolaisten joukosta paljastettaisiin poliittisesti, ellei kokonaankin erotettaisi puolueesta. Luulin, että oikeistovaaran takia kysymys asetetaan siten. Luulin kuulevani täällä juuri sellaisen esityksen. Sen sijaan meitä kehoitetaan alkamaan oikeistolaisten eristäminen siten, että eristetään kaksi ei-oikeistolaista. En näe siinä logiikkaa, toverit!

Mutta tähän kysymykseen, kysymykseen taistelusta oikeistolaisia vastaan, kietoutuu tässä toinen

kysymys — se, ettei Ranskan kommunistisen puolueen Poliittisessa byroossa ole lujaa enemmistöryhmää. Se on aivan totta, ettei puolue voi käydä taistelua enempää oikeistoryhmää vastaan kuin „ultravasemmistolaisista“ ryhmää vastaan, ellei puolueella ole johtavassa ryhmässä yhtenäistä enemmistöä, joka kykenee vetämään yhtä köyttä. Se on aivan totta. Olen sitä mieltä, että sellainen ryhmä on muodostuva, ja arvelen, että se on jo muodostunut tai piakkoin muodostuu sellaisten tovereitten ympärille kuin Semard, Cremet, Thorez, Monmousseau. Sellaisen ryhmän muodostaminen tai yhteistyön aikaansaaminen mainitsemini tovereitten välillä samassa johtavassa ryhmässä merkitsee voimien keskittämistä oikeistolaisia vastaan käytävässä taistelussa. Te ette saa lyödyksi oikeistolaisia, sillä oikeistolaiset kasvavat ja heillä on nähtävästi joitakin juuria Ranskan työväenluokassa, sanon, että te ette saa lyödyksi oikeistolaisia, ellette yhdistä johtavan ryhmän sisällä kaikkia vallankumouksellisia kommunisteja, jotka ovat valmiit taistelemaan loppuun saakka oikeistolaisia vastaan. Ei ole viisasta, ei ole järkevää aloittaa taistelua oikeistolaisia vastaan siitä, että pirstotaan omia voimia. Ellei saada keskitetyksi voimia, niin te saatte heikentää itseänne ja hävitä taistelun oikeistolaisia vastaan.

Voi olla tietysti niinkin, etteivät ranskalaiset toverit pidä mahdollisena kaikkien voimien, mukaanluettuina myös Treint ja Susanne Giraud, keskittämistä, he pitävät sitä ehkä mahdottomana. Tehkoot ranskalaiset toverit siinä tapauksessa Keskuskomiteansa täysistunnossa tai kongressissaan vastaavia

muutoksia Politbyroonsa kokoonpanossa. Tehköt sen itse, ilman Kominternin Toimeenpanevaa komiteaa. Heillä on siihen oikeus.

Me, venäläiset toverit, teimme aivan äskettäin puolueen XIV edustajakokouksessa tunnetun päätöksen siitä, että jaostoille annettaisiin mahdollisuus johtaa enemmän itseään. Me ymmärrämme sen siten, että on vältettävä, mikäli mahdollista, Kominternin Toimeenpanevan komitean suoranaista sekaantumista jaostojen asioihin, muun muassa Kominterniin kuuluvien jaostojemme johtavien ryhmien muodostamiseen. Älkää siis, toverit, pakottako meitä rikkomaan puoluekokouksessamme juuri hyväksytyjä päätöksiä. On tietysti tapauksia, jolloin rankaisutoimenpiteet joitakin tovereita kohtaan ovat välttämättömiä, mutta minä en näe tällä kertaa sellaista tarvetta.

Siksi ajattelen, että valiokunnaltamme vaaditaan seuraavaa:

Ensiksi, on annettava selvä poliittinen päätöslauselma Ranskan kysymyksestä oikeistolaisia vastaan käytävän päättäväisen taistelun tunnuksella ja mainittava niiden tovereitten virheet, jotka ovat niitä tehneet.

Toiseksi, on annettava ranskalaisille tovereille neuvo, että he liittäisivät tämän päätöslauselman ympärille, jonka kärki on tähdätty oikeistolaisia vastaan, johtavan ryhmän Ranskan kommunistisen puolueen Keskuskomiteassa, s.o. velvoitettava tämän ryhmän jäseniä täyttämään yhteisin ponnistuksin tunnontarkasti tätä päätöslauselmaa.

Kolmanneksi, on annettava ranskalaisille tovereille neuvo, etteivät he käytännöllisessä työssään

viehättyisi karsimismenetelmään, rankaisumenetelmään.

Neljäs kysymys on kysymys työläisten ammattiliitoista Ranskassa. Minulla syntyy sellainen käsitys, että eräät ranskalaiset toverit suhtautuvat tähän asiaan liian kevyesti. Pidän mahdollisena, että ammattiliittojen Konfederation edustajat ovat tehneet virheitä, mutta pidän myös mahdollisena, että Ranskan kommunistisen puolueen Keskuskomitea on tehnyt virheitä Konfederation suhteen. On aivan luonnollista, että toveri Monmousseau haluaisi, että puolueen taholta olisi vähemmän holhousta. Se johtuu asioista itsestään, sillä on olemassa kaksi rinnakkaista järjestöä: puolue ja ammattiliittojen Konfederatio, ja niiden välillä joskus esiintyvät kahnaukset ovat kiertämättömiä. Sitä on meilläkin, venäläisillä, ja kaikissa kommunistisissa puolueissa, — se on tavallista. Mutta kahnauksista on oleva sitä vähemmän, mitä vähemmän Ranskan kommunistisen puolueen Keskuskomitea sekaantuu ammattiliittojen asioiden kaikkiin pikkuseikkoihin. Ammattiliittoja on johdettava niiden kommunistien kautta, jotka toimivat vakituisesti ammattiliitoissa, eikä sivuuttamalla heidät. Meillä, Venäjän puolueessa, on ollut sellaisia tapauksia, että johtoa ammattiliittojen suhteen paisutettiin tavattomasti. Puolueemme arkistosta voisitte löytää koko joukon puoluekokouksiemme tekemiä päätöslauselmia siitä, ettei puolue holhoaisi ammattiliittoja, että se johtaisi eikä holhoaisi niitä. Pelkään, että tässä suhteessa myöskin Ranskan puolueella, älkööt toverit tästä pahastuko, on joitakin syntejä ammattiliittojen suhteen. Mielestäni puolue on työväenluokan järjes-

täytymisen korkein muoto ja juuri siksi siltä on vaadittava enemmän. Siksi Keskuskomitean virheet on korjattava ensimmäiseksi, että suhteet ammattiliittoihin paranisivat ja lujittuisivat ja että toveri Monmousseau ja muut ammattiliittomiehet voisivat tehdä työtä siihen suuntaan, mikä on tarpeellista kommunistisen puolueen kannalta katsoen.

Puolue ei voi kehittyä edelleen, varsinkaan Länessä vallitsevissa oloissa, puolue ei voi lujittua, ellei sillä ole mitä vakavinta tukea ammattiliittojen ja niiden johtajain ominaisuudessa. Ainoastaan se puolue, joka osaa pitää laajaa yhteyttä ammattiliittoihin ja niiden johtajiin ja joka osaa ottaa oikean proletarisen yhteyden niihin, ainoastaan sellainen puolue voi Länessä vallata työväenluokan enemmistön. Te itsekkin tiedätte, että ilman työväenluokan enemmistön valtaamista ei voida olla varmoja voiton saavuttamisesta.

Miten asia siis oikeastaan on?

Asia on siten, että:

- a) Ranska kulkee kriisiä kohti;
- b) vainuten tämän kriisin ja peläten sitä, oikeistoinen nostavat päätään ja yrittävät kiskoa puoluetta taaksepäin;
- c) puolueen päiväjärjestyksessä olevana tehtävänä on hävittää oikeistovaara, eristää oikeistolaiset;
- d) oikeistolaisten eristämiseksi on puoluejohdossa keskitettävä lujasti yhteen kaikki todella kommunistiset johtajat, jotka kykenevät taistelemaan loppuun saakka oikeistolaisia vastaan;
- e) jotta voimien keskittäminen taistelussa oikeistolaisia vastaan ja työläisten valmentamisessa val-

lankumouksellista kriisiä varten voisi antaa toivot-
tuja tuloksia, on välttämätöntä, että johtava ryhmä
nojautuisi ammattiliittoihin ja osaisi pitää proletaa-
rista yhteyttä ammattiliittoihin ja niiden työnteki-
jöihin;

f) käytännöllisessä työssä ei pidä viehättyä karsi-
mismenetelmään, rankaisumenetelmään eri tovereihin
nähdessä, vaan on käytettävä pääasiassa vakuuttamis-
menetelmää.

Julkaistaan ensi kertaa